

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СТРУЧНИ ЛИСТ ЗА СВЕ ПОЛИЦИЈСКЕ РАДЊЕ

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут недељно. По потреби биће ванредних бројева. Претплата се шаље уредништву у Београду „Краљ-Миланова“ ул. бр. 16., а у унутрашњости код овлашћених скупљача или на пошти. Цена је листу: чиновницима, учитељима, званичницима, општинским писарима и осталим званичницима у опште годишње 12, полугодишње 6 динара. Гостиничарима и механџијама из унутрашњости годишње 12, полугодишње 8 динара. Жаңдармима годишње 6, полугодишње 4 динара, ну ови се по овој цени могу претплатити само преко својих команданата, полицијске односно пограничне жаңдармерије. Надлештвима у опште 20 динара на годину. За иностранство годишње 24, полугодишње, 15 динара. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Писма само плаћена примају се. Рукописи не враћају се. Огласи по погодби.

О ПРЕВАРИ ПРИ КАРТАЉУ.

(СВРШЕТАК)

2. Средства која се употребљавају при лажном коцкању.

Где и на којим се местима лажно коцка, то је врло тешко одредити, али се зна, да се то понајвише и понајчешће чини онде, где се хазардно игра (коцка). Треба знати, да лажно коцкање не бива само по ђумезима, где њих неколико ортака дочепају једнога играча, па га тако опљачкају. Прави „картарош“, који сам, или с каквим другом својим „ради“, вазда гледа да се дочепна каквог друштва, у ком се хазардно игра. Чим успе да у такво друштво дође, онда отпочне варати. То варање састоји се у овоме:

а.) *Што се карте „маркирају“.* То маркирање карата бива на више начина. Бива да се ђошкови појединих карата оштрим ножем превуку тако, да оне постану на својим ђошковима грубе, док су друге са свим глатке. Даље бива и то, да се карте „поентирају“ т.ј. да се једна угрејана шивања игла најпре забоду у бели восак, па се онда извуче и одмах на извесном месту убоде у карту. Оно мало воска што остане на игли, запуши рупицу на карти тако, да се она не може видети, али се може осетити. Сем тога маркирају „коцкари“ карте и тако, што полеђину „добрих карата“ (као што су н.пр. кец и остале фигуре) изрибају стакленом хартијом. На тај начин боље огрубе, а лошије карте (као што су н.пр. седмице, осмице ит.д.) натрљају сапуном, те оне тако постају још глаткије. Исто тако капу на полеђину неке карте онакву лету боју, каквом је она иначе обојадисана тако, да оштро око „картароша“ то одмах примети и на мах позна, која је карта. А ако се „картароши“ коцкају с потпуно навним играчима, онда они просто ноктом забележе поједину карту, те тако играча на сигурно варају. Како свака карта има четири ђошка и како се зарези могу различити учинити, то и „картароши“ имају и употребљавају у томе разне комбинације: Треба знати, да сва та поменута маркирања бивају свагда пре игре, и да се тако маркиране карте морају брзо и вешто променити са правима. Ако „картароши“ не могу у томе да успеју, онда они то маркирање извршују за време саме игре и то ноктом или прстеном, који је на једном месту шиљаст, пошто се тај шиљак може лако и неприметно у карту утиснути.

б.) *Што се карте „промењују“* (транспортирају). Циљ је томе промењивању тај, да се неке карте или уклоне, или да се друге додаду. То врше „картароши“ целом руком, пошто карте покрију гипким прстима и држе их на длану, па их онда полако спусте на крило и вешто уђушну у нарочито спремљене џепове на задњој страни панталона, или на прслуку. За тим опет вешто додаду на тај исти начин играчу друге карте, те га онда опељеше до голе коже.

в.) *Што се нарочите карте „носе уза се“.* Такве карте носе „картароши“ увек собом за то, да би их могли вешто променити с правим и немаркираним, које се донесу на сто за игру. Они носе собом само и поједине карте, да би их могли уђушнути у остале праве карте. То чине само онда, ако карте одговарају једне другима по боји и по величини.

г.) *Што се при картању употребљавају „помагачи“.* „Картароши“ употребљавају у своје послу помагаче исто тако, као и сваки други лупежи. Ти им помагачи користе понајвише онда ако они не играју. Најподеснији су им помагачи: сам газда дотичне радње где се коцка, или какав друг, који седи за ле-

ђима играча, и тобож мирно посматра игру. Споразумевање између „картароша“ и помагача бива нпр. с помоћу цигаре. Овај је држи или у устима, или између прстију, или дува с ње пепео, што све може да послужи као уговорени знак између њих двојице о ономе шта противник од карата има. Сем таквих помагача има их још и других, који добављају људе и анимирају их за коцку ит.д.

д.) *Што се карте „лажно мешају“.* Та околност игра веома важну улогу при коцкању. Како „картароши“ то раде, то се не да тако лако описати, но се мора очигледно показати. Толико се само позитивно зна, да вешт „картарош“ уме с картама тако да манипулише, да сваки хтео не хтео, мора да верује да су карте добро промешане, док међу тим ни једна карта није се ни с места свога помакла.

ж.) *Што се карте „лажно пресецају“.* У томе има два начина. Првome је циљ, да онај који сече карте, баш их онде пресече, где то сам „картарош“ хоће. Овај прорачуна са свим психолошки, да сваки радо чини оно, што му је најподесније и најкомотније, па ма то и при самој игри било. С тога уђушне у карте какву другу карту, која је шира но оне друге, па је онда вешто и неопажено пренесе на оно место, где су карте пресечене. Не пође ли му то за руком, он пресавије један део карата, које ваља да се пресеку и то уздуж тако, да тај део карата остане нешто угнут. Онај који пресеца карте, задржи се или код оне широке карте, или код оног угнутог дела карата, те их пресече баш онако, како је то сам „картарош“ хтео. Не учини ли онај што сече карте тако, онда „картарош“ узме пречењени део карата и неопажено их опет намести онако исто као што је и први пут било, те на тај начин ипак успе у ономе што је хтео. С овим ваља само пробу учинити, па ће се свако уверити, да је овако као што је овде речено.

Сем поменутог коцкања на карте, ваља споменути још једну врсту игре с картама, која у опште узев, није ништа друго до онклада, но која је поред свега тога, што је веома глупа, ипак по целоме свету јако распрострањена. То је тако звано: „погађање попа“, које је мамац за многе лакомислене људе, а нарочито пак за лаковерне сељаке. За ту врсте коцке или игре потребне су само три карте, које се узму тако, да полеђина руке стоји усправно, а карта на длану да је ухваћена палцем и средњим прстом. „Картарош“ узме тако једном руком једну карту, а другом опет оне друге две карте тако, да горња карта од прилике за палац ширине више стоји у руци од оне доње карте. За тим покаже ону доњу карту, коју у левој руци држи, и онда позове играча, да ту карту запамти. Кад овај изјави, да је речену карту запамтио, он онда повуче ову мало на страну и то доле, па за тим покрене ону руку у коју држи ону једну карту на лево, па је онда опет спусти, а левом мрдне на десно и привидно спусти доњу карту, а горњу опет метне лево поред прве. Кад то све учини, онда мења полако места картама, а играч прати непрестано очима ону карту, коју је запамтио. Најзад спусти „картарош“ полако све три карте на какав сто или што друго, али тако да се лице карте не види, па онда позове играча да каже, која је она карта, што ју је он запамтио. По себи се разуме да он неће погодити, која је то карта, јер „картарош“ није спустио доњу од оне две карте на дотично место, већ ону горњу карту, где је играч мислио да је спуштена доња карта. И ма да је ова ствар са свим проста, једноставна и глупа, ипак је за то до

сада много њих сељака изгубило на томе сав свој новац доби-
вен на вашару од продате стоке. Па не само сељаци, по и
многи други људи, који се за паметније од ових сматрају, прет-
рпели су у тој лакомисленој игри грдне штете.

Кад је, дакле, све то тако као што је напред поменуто,
онда је дужност не само наших последника да добро пазе и
мотре на све марифетлуке при коцкању, и да виновнике подвр-
гавају заслуженој казни, но је дужност и свију осталих власти
у земљи, а нарочито полицијске и општинске, да овоме злу
на сваком кораку на пут стају и искорењују га, јер је оно,
као што нам је свима добро познато, у нас нарочито јако
одомаћено.

ПОЛИЦИЈСКИ РЕЧНИК.

Општински послови.

(НАСТАВАК)

Увера.

Суд општине грочанске, а на основу одлуке општинског
одбора од 5. августа 1897. год. и прибављених доказа, уверава
сваку власт, да је Агнеса Вагнер, овдашња удова, рођена у
Јабуки у Банату, да је први пут била удата за Ернана Ваг-
нера, да се по смрти Ернановој преудала за Павла Жагора,
који је такође умро пре пет година; да се с пок. Павлом до-
селила у Србију пре 12 година, где стално живи у овдашњој
варошици; да је с првим мужем Ернаном имала двоје деце
мушке и то: Валентина и Франца, од којих је Валентин умро
раније, а Франц пре четири месеца у Видину као предузимач,
и да исти нема никаквих пречих сродника и наследника од
своје матере Агнесе.

Ову уверу издаје суд Агнеси на захтев пошто је про-
писну таксу платила.

Од суда општине грочанске, 20. августа 1897. год. № 582.
у Гроцки.

Писар:
М. Угричић.

Председ. суда:
А. Петровић.

к. Уверења потребна за тражење пензије после смрти чи-
новника, за његову удову и сирочад.

Суду општине крагујевачке.

Молим општински суд да ми изда уверење о томе:

1 да је мој покојни муж Добросав А. Поповић, бив. окр.
начелник умро 2-ог овога месеца; и

2 да је иза своје смрти оставио у животу мене удову своју
закониту жену и две неумољене кћери, Лепосаву и Марицу.

Таксу не плаћам на основу чл. 3. под к. закона о таксама,
пошто ми је ово уверење нужно за тражење пензије, која нам
припада по закону о пензионом фонду чиновника.

Подносим извод о смрти Добросављевој.

25. маја 1897. год.

Крагујевац.

Милева удова Добросав
А. Поповића, бив. окруж.
начелника из Крагујевца.

Потписани јамчимо да су наводи у другој тачци ове молбе
потпуно истинити.

Петар Костић трг.
Стеван Д. Николић помоћ.
начел. окр. крагујевач.

оверава

Судија:
Т. Перовић.

(На полеђини):

№ 5764.

Ову молбу изнети у првој одборској седници на решење.
26. маја 1898. год.

Крагујевац.

Председ. суда:
М. Марковић.

Одобрено решење.

Одбор општински, у седници својој од 10. јуна 1897.
године

Изјавио је мишљење:

да се молитељци може дати тражено уверење.
Верно изведено из записника одборских одлука.

11. јуна 1897. год.

Крагујевац.

Председник суда:
М. Марковић.

Деловођа:
П. Тасић.

Увера.

Суд општине града Крагујевца, а на основу одлуке оп-
штинског одбора од 10. јуна 1897. године и прибављених до-
каза, уверава сваку надлежну власт, да је г. Добросав А. По-
повић, бив. ово окружни начелник умро 2-ог маја ове године,
да је после своје смрти оставио удову г-ђу Милеву и неумољ-
љене кћери г-ђице Лепосаву и Марију.

Ову уверу издаје суд на захтев г-ђи Милеви бесплатно
на основу чл. 3. тач. к. закона о таксама.

Од суда општине града Крагујевца 12. јуна 1897. године
С№ 5764. у Крагујевцу.

Деловођа:
П. Тасић.

Предс. суда:
М. Марковић.

Увера.

Суд општине града Крушевца, а на основу одлуке оп-
штинског одбора, од 12. марта 1897. године и прибављених
доказа, уверава сваку надлежну власт, да је г. Панта Петровић,
окожњи благајник из Крушевца, после своје смрти оставио
малолетне синове: Миодрага, Предрага, Борисава и Властимира
и кћери: Агнесу и Агатију.

Ову уверу издаје суд на захтев Петра Максимовића трг.,
стараоца масе поч. г. Панте, на захтев бесплатно на основу
чл. 3. под К. закона о таксама.

Од суда општине града Крушевца 1. маја 1897. године
№ 4523. у Крушевцу.

Деловођа:
Д. Тадић.

Председник суда:
А. Петровић.

(НАСТАВИТЕ СЕ).

АРХИВА.

(НАСТАВАК)

II. Разводи одлуке и решења у деловодни протокол под рубрику „Садржај решења.“

За што долази ова наредба? Долази за то да се може из
деловодног протокола, при тражењу предмета знати докле је
с истим дошло и где се налази.

Да наведемо неколико примера:

а., у садржају решења нише: „Одредити рочиште за пар-
ничне стране.“ Онда се зна да су акта међу предметима, по
којима има да се одреди рочиште, и тамо ћемо их наћи.

б., одредити рочиште за полагање заклетве. Онда су акта
међу предметима, по којима имају да се полагају заклетве.

в., писати за наплату. Значи да су акта за администра-
цију, или ако је већ свршено по наредби, акта су у предме-
тима, који чекају на одговор.

г., послата акта с жалбом првостепеном суду.

д., враћен акт с одговором начелству.

е., пресуђено 1/4 1898. год. Значи да су акта у роковима,
где чекају или жалбу или да се даду на извршење за наплату.

ж., као свршено, у архиву. Акта су дакле спремна за
фасцикулирање.

Када се по овој наредби буде тачно и брижљиво посту-
пало, онда смо поуздани, да увек и у свако доба можемо од-
говорити, где је предмет, који се од нас тражи.

За то не пропуштај, по разводи сваку одлуку „у садржај
решења“, ако желиш да своју дужност правилно отправљаш
и да одговориш своме позиву.

Када разведеш предмет, онда код деловодне № на акту,
да се зна да си то учинио, стави овај знак √. То је знак
развода.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ИЗ ЦРНЕ КЊИГЕ ЈЕДНОГ ПОЛИЦИСКОГ ЧИНОВНИКА.

(у преводу М. П. Јовановића).

5. СЕЗАМ.

Награда хиљаду форината!

Прошле ноћи извршена је велика крађа у вили барона Р.,
у новоме околу.*

* Према ономе како је у нас, ја бих овде рекао у новоме
„кварту“, што би, и према немачкоме Viertel у оригиналу, значило:
у новој четврти варошкој. Но ако је варош првобитно, ради поли-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Покрадене су ове златне и сребрне ствари, као и украси: (долази списак.)

Све у вредности 25.000 форината. Осем тога у готовоме новцу 1.600 форината. Општењени је одредио 1.000 форината награде онеме, ко би учинио, да дође до покрадених предмета.

Управа полиције.

Зловољан, писао сам ову објаву, која ће, по свој прилици, остати без успеха као и све остале сличне, које сам последњег месеца морао расписати. Број већих крађа у нашој вароши растао је тако, да је бацао свакога у бригу. Шта се није чинило, па ипак нам никако не испаде за руком, да ухватимо лопова. И најтачнија трагања, и најстрожија стражарења била су безуспешна; лопови, пошто су учинили што су хтели, изгледаше да су отишли без трага, да их је нестало; недељама било би све мирно, док нас опет не би изненадили каквом новом, још већом дрскошћу.

Није било сумње, да је то био посао једних и петих руку. Као сваки зликовац од заната, тако и ови наши непознати лопови имадоше своју нарочиту методу, по којој су радили. Све најновије велике крађе извршене су искључиво с помоћу удешених кључева. Нигде се нису лопови користили, иначе тако омиљеним, ускакањем кроз прозор, или насилним отварањем врата или прозора, свуда су браве правилно отворане и, по учињеном делу, опет закључаване. Поуздан доказ, да лопови имађаху извршено подешене кључеве. Исто тако поуздано је, да су све вршили с чудном мирноћом и сигурношћу, јер осем ствари, које су украдене и однесене, сопственицима се све остало налазило у најпотпунијем реду. Ормани, ковчези, бележници, пошто су опљачкани, стојали су увек на оном месту, на ком су их пре тога сопственици оставили. То је узрок, да се, у већини случајева, крађа опажа нешто доцније, а то је опет необично отежавало нашу полициску истрагу.

Али прошле ноћи је тек извршено једно право ремек дело лоповске вештине. У спаваћој соби барона Р. отворена је каса, која се обити не може, сва је испражњена, а за тим опет уредно затворена. Барон Р. случајно је опазио крађу, кад је из касе хтео узети неку већу суму новаца, па у њој нашао празан бележник, у коме је имао готових 1.600 форината.

Како сам с бароном Р. био у пријатељству, ја се, да бих узео потребне податке о томе делу, упутим лично, с једним чиновником, његовој виљи. Само дело по себи је чисто. Друго што није се могло констатовати, него да нема ствари од вредности, које су се у каси налазиле депоноване, али да је сама каса са свим неповређена и да ни у спаваћој соби ни у целој виљи нигде нема трага, који би сведочио, да је ту било лопова. Кад барон Р. не би био човек, коме се потпуно може и мора веровати, по подацима увиђаја на месту дела могло би се готово узети, да је крађа измишљена. Како су могли лопови с помоћу удешених кључева ући неопажено у кућу на чак и у спаваћу собу, лако је објаснити. Барон Р. беше још нежењен и имао је као послугу: једну стару газдарицу, собара и вртара, који у исто време беше и кућни надзорник. Вртар је јуче по подне добио глас, да му се отац, у селу неколико сати далеко, напрасно и опасно разболео, те му је барон дао два дана одсуства, да може до боног оца отићи. Собар, иначе са свим поуздан човек, наведен неколиким друговима својим, а пошто је знао да му је господар на једном балу, отишао је у неку крчму недалеко од виље и ту при картама задржао се дуже по што је намеравао. Према томе за

циске потребе посебине или административне у опште, и била подељена у четири четвртине, свакојако мора бити смешно, кад се доцније, услед намножавања људства и проширења пезина, просто умножавају и те четвртине, те се онда говори и о некој петој или шестој четвртини једнога н. пр. Београда. У математици се истина зна за тачку, која се у простору не шири, или за линију, која нема ширине, али се у њој ништа не зна за једно цело, које би се делило у више од четири четвртине... Шест четвртина једне целине остаће за разум вечита загонетка! Они, који су у нас покушавали замену речи кварт са одељак, нису још решили ствар, јер реч одељак у овом случају не казује оно, што треба и што би се хтело њоме казати. Реч *дкб*, према значењу које има, мислим да се може добро овде применити, за то сам је горе и употребио. Иначе може се узети и реч *срез*, по ономе како се у нас округ дели, а и по примеру варошких подела у другим државама.

Преводилац.

време крађе у виљи се налазила само стара газдарица, која је спавала на другом спрату и уз то још била тврда на ушима. Све ове околности скупа дале су лоповима слободна маха. У питању је, да ли су они за све ово знали или су се само на повољан случај ослањали, али, судећи по префињености с којом су ушли у кућу, први случај јамачно је вероватнији. А баш непојмљиво беше, како им је испало за руком да отворе касу, која се није могла обити и чија брава не показује никаквих повреда. Барон Р. уверавао ме је, да само он има кључ од касе и да га је прошле ноћи, као и увек, имао уза се. У осталом није одавна ни набавио ту касу. Његов пријатељ Сер Велтон, кад се у једноме друштву случајно говорило о новим великим крађама у нашој вароши, подстицао га је да се снабде касом, сигурном од сваког обијања, у коју би метнуо све ствари од вредности. Како је барон Р. имао скупоцених породичних ствари, усвојио је овај предлог и поручио је од једне старе и добро познате фабрике касу, која је била сигурна против обијања, и метнуо је у њу све ствари од вредности. То су лопови морали знати, јер су сав свој рад ограничили само на касу, а све друге ствари и ормане оставили недирнуте, шта више као да нису марили ни за предмете од вредности, који су били по собама незатворени.

То беше колико загонетан, толико и тежак случај. Полицијски агенти, које смо већ од више сати изаслали, враћаху се један за другим, не могући наћи ништа, за шта би се могло ухватити, да би се лопов гонио. Сви вечерњи листови већ донеше сензациону вест о великој крађи, а по неки од њих, као што се могло очекивати, почеше оштро нападати неподобност полиције. Они су, без сумње, налазили у народу одзива, и ми бејасмо у опасности да са свим изгубимо и иначе већ јако потресено поверење његово.

Мислећи само о овој крађи и неподобан за сваки други рад, упутих се пред вече поново у виљу барона Р. Нађох га код куће, у послу око нацрта, да тачно опише покрадене му ствари.

— Ништа ново, г. бароне? упитих радознано.

— Ништа, госп. управитељу полиције, само мој вртар у неколико врста јавља ми, да је свог оца нашао са свим здрава и да је глас о његовој болести био лажан.

— Да би се припремило земљиште за крађу, као што сам одмах мислио. Од кога и којим путем је добио ваш вртар тај лажни глас?

— О томе јуче, не сумњајући ништа, нисам ни разабрао. У осталом вртар сутра се враћа, па ће нам сам све тачно казати.

— А ко је вашег собара синоћ одазвао да оде у крчму?

— Кочијаш Сера Велтона, који је свог господара возио на бал, па, док се овај не врати, хтео је с њим да проведе време. У овом случају споразум с лоповима није могућан.

— Немогућност је реч, које у нашем полицијском речнику не сме бити, г. бароне. Боље рецимо: мало је вероватно. Имате ли, у осталом, ближих одношаја са Сером Велтоном?

— Дружимо се само. Често се налазимо. Али круг друштва, у коме смо ми нежењени, није велики, виђамо се овде онде, а у клубу увек.

— Сер Велтон, пријави момак.

— Ах, *lupus in fabula*, ја ћу вас молити.

Устадох. — Г. бароне, да вас нећу узнемирати.

— Никако, ја ћу вас да узнемирим, зачу се звонки глас с веома туђинским акцентом с врата, на која беше ушао Сер Велтон.

Сер Велтон беше велика, угледна појава, енглескога типа, лица јако избријана. Појмљиво што се за њ интересовао женски свет и што је он у овоме успевао, ма да је младост већ прешао.

— Опростите ми, драги пријатељу, што сам истом сада дошао да вам изјавим своје сажаљење. Јучерањи бал, ноћ сувише напорна за моје године, крив је што сам за непријатан догађај сувише доцкап чуо. Сажаљевам тим више, што се добар савет, који сам вам у своје време дао, није потврдио. Фирма, која вам је послала касу од обијања сигурну, може мирно свој патент бацити у ватру. Зар није истина, г. управитељу полиције?

— Није тако, Сер Велтоне, јер сигурност од обијања није ни дошла у питање, пошто каса није обијена, него су је лопови испразнили само.

— Хм, та разлика може имати неке вредности у стручним очима полиције, али не значи ништа за лајике, а посебице за мог пријатеља барона Р., кога је зло снашло; ефекат је исти, и ако је непојмљиво како су лопови могли доћи до подесна кључа за касу, која се обити не да.

— А нарочито до кључа, тако компликована облика. Та ви сте, Сер Велтоне, имали у рукама кључ.

— Одиста? Аха, јест, сећам се, да сте га ви у друштву, одмах пошто сте касу добили, показивали баш због те особине његове. Отворено признајем, да кључу тада нисам пажњу поклањао.

— Али сте ипак рекли, да сада могу мирно спавати. Цела ми је ствар, у колико сам о њој до сада мислио, загонетна. Кад не бисмо, на срећу, живели у времену тако просвећеном, могао бих покушати да мислим на чаробности и да верујем у мистерије.

— Као што је сезам, зар није тако, г. бароне? упадох ја. Сер Велтон погледа ме изненађено.

— Откуд вам то паде на памет, г. управитељу. Сезам је, јамачно, пре више година много посла задавао нашој, енглеској, полицији, али га је одавна нестало, да му нема ни трага ни гласа. Вероватно је у коме казненем заводу, или је већ умро.

— Сезам? упита барон Р.

— Та да, le nom de guerre, име којим је прозван један у своје време веома познат енглески лупеж, кога као да се сећа г. управитељ полиције.

Али Сер Велтон се варао; ја се нисам тога сећао, него само сам поменуо свуда познату формулу чаробништва: „Сезаме, * отвори се!“ Да бих се извукао да даље што не бих био питац, те да не бих морао признати, да ми је Сезам Сера Велтона донста непознат био, рекох збогом и упутих се својој кући.

Зар да одем кући пре но што бих тачно знао какав је тај Сезам и шта је све с њим било? Не, то не допушта мој полицијски интерес. Ма да је било већ доцкан, одем у канцеларију и узмем преда се албум злочинаца, одељење за Енглеску. У исто време пошљем по Џона Смита, некадашњег члана лондонске тајне полиције, нашег нарочитог агента за британске лопове. Албум је био богата збирка карактерних глава мушких и женских зликоваца енглеских, тако, да сам се морао добро потрудити, док сам ликове разгледао и текст проучио, јер самог овог беше једна дебела фасцикла. Нисам још дошао до жељеног резултата, а јави ми се Џон Смит.

— Познајете ли неког енглеског зликовца под надимком Сезам? упитах га.

— Сезам? Са свим га знам, господине управитељу, то је Џек Хери, некада један од најпрепреденијих наших енглеских лопова, али сада као да је на издржању робије од више година.

Преврнух регистар. Џек Хери, рођен 22. марта 18.. у Манчестру, лопов од заната, у вези је с друштвом интернационалних лупежа, врло опасан. Изучен механичар. Специјалист у грађењу удешених кључева, Ф. бр. 136.

Фотографија број 136. Човек још млад, снажног састава, јаких и јасних бркова, браде испод образа кратке, права енглеска физиономија.

— А, Џон Смите, познајете ли ове црте?

— Јест, ја сам Херија у Лондону више пута видео.

— У Лондону, наравно — али овде, на кога личи ова слика?

— Џон Смит премишљаше неко време и врћаше главом.

— Сер Велтон? рекох ја.

Полицијски агенат удари се по челу и рече:

* Сезам, како је мислио управитељ полиције, поменувши ту реч у горњем разговору, јесте име једне биљке, управо наша трава „расковник“, коју, као што је познато, траже сви они, који се заносе мишљу да дођу до неког скривеног блага, затворенога ма где, па верују, да се то место не може отворити ни благо изнети без те траве. У том смислу поменуо је управитељ полиције реч сезам или расковник, и не слутећи, дакле, на тада још непознато му име чувеног енглеског лопова Сезама, тако прозваног у свету за то, што је у крађама без икакве повреде све потребне му просторе отварао и затварао, дакле као каква мистериозна трава сезам или расковник.

Преводилац.

— Сер Велтон! А, сад знам за што ми се његово лице чинило познато. До сада нисам умео себи то објаснити. Значајно, кад се брада одузме, сличност се не да превидети.

Сер Велтон, богати Енглец, кога је грађица Л. увела у друштво, човек, који се са свим као центлмен показивао и — Џек Хери, лопов од заната. Само да ли је то могућно? Па ипак тек мало час баш сам тврдио, да у очима полиције ништа не сме бити немогућно!

Сличност беше факат, кочијаш Сера Велтона оне критичне ноћи удаљио је од куће собара барона Р., Сер Велтон знађаше тачно све како стоји у стану баронову, он је барону и саветовао да набави касу, кључ од касе имао је једном у својим рукама...

Глава ми је горела. Уздрхталом руком узех акте о крађи у вили Р., извадих из њих кључ од касе, који је ту био приложен као corpus delicti, испитивах га под лупом при јасној светлости, и онда га показах полицијском агенту.

— Џоне Смите, шта видите у трећем кривом урезу кључеве секирице, са свим у углу.

— Неку загаситу мрљу, може бити нешто рђе.

Пажљиво завучем перорез на означено место.

— Видите сад шта је.

— А, то је, нема сумње, делић воска.

— Један делић само, али ипак доказ, да је од кључа узет отисак у воску. Траг је, најзад, нађен! Поручите одмах по инспектора Брунера, да се спреми с четири наша најбоља агента.

* * *

Беше скоро пола ноћи, кад стигосмо пред малу, елегантну палату, коју је Сер Велтон имао такође у новом околу, у центру његовоме.

— Сер Велтон је код куће, али кола стоје спремна да га изведе.

— Добро. Ми ћемо се прикрити иза зида у врту и задржаћемо кола. Инспекторе Брунеру, дајте инструкције својим људима!

Стрпљење нам не беше стављено на какву тешку пробу. Ни пола сата не прође, а велика капија скоро нечујно отвори се и кола с два коња лагано пролажаху кроз њу. У том тренутку наши људи опколише кола. Инспектор Брунер отвори врата на колима.

— Сер Велтоне, стављам вас у притвор у име закона!

Неко лице, пуне, јако црне браде, наже се из кола, рекавши:

— Моје је име Ремингтон, Сер Велтон је у својој палати. Кочијашу, напред!

Инспектор Брунер шчињаше се. У истом тренутку једна рука смаче човеку у колима браду с лица. „Сезаме, ову маску познајем, ви се стављате у притвор!“ зачу се у тај мах глас. Џон Смит беше тај, који се с друге стране у кола попео. На ста потмула вика, мување, ни мало не оклевајући, полицијски агенти ускакали су у кола, и Џек Хери беше везан.

Сер Велтон-Хери, побојавши се за своју сигурност услед оне једне речи сезам, која му је код барона Р., без икаква знања мога иначе о томе, излетела случајно из уста, решио се, да још ове ноћи остави варош, и, да би избегао сваку сумњу, беше намеран с помоћу екипаже, да дође на прву станицу, а одатле да се користи железничким експресним возом и да отпутује на север. У скривеном, двоструком дну његовог путничког ковчега нађоше се не само све ствари, покрадене из касе барона Р., него и многи накити и украси, које је Џек Хери морао предати као виновник и свију других великих крађа. Метода, којом се служио, била је колико презињена толико и успешна. У Баден-Бадену је прошле године, под маском богатог Енглеца Сер Велтона, везао тесне односе с грофицом Л., која је до душе већ прецветала, али још жудна за љубавним авантурама. Она га је увела у најбоље кругове. У друштву умео је на једној страни мајсторски да игра улогу центлмена, а са друге стране опет није пропуштао ни једне прилике о посетама, поселима и т. д., да у одличним домовима, који су били за његове лоповске екскурзије, тачно не извиди и не промотри терен и да не додвори отиске од свих потребних кључева. При томе радио је он мирно и смотрено, и често се месецима спремао за напад, који је извршавао ноћу, када су господа ван куће, а пошто и слуге отклони. За ове последње морали су

се старати његови саучесници, а они су били опет све његове слуге. Покрадени предмети, који су се састојали увек из са свим лако преносних ствари, украса и накита, тајно су изношени из земље и преко вештих прикривача велике интернационалне дружине лупежа, којој припадаше Џек Хери као најзнатнији, претварани у новац.

Ту је објашњење, како су и изашто сви наши напори за провалазак зликоваца дотле остајали без успеха, па бисмо, може бити, још и даље имали доста врло непријатних часова, да једна реч сезам није неочекивано решила тешку загонетку.

ДЕТЕ

(из забележака једнога полицајца)

Неко закуца на вратима моје канцеларије, и висока, лепо одевена госпа ступи пред мене. Са собом је водила једну девојчицу од својих пет до шест година. И нехотично ово ми дете паде у очи. Било је ванредно лепо. Имало је крупне, црне очи, а дуга плава косица у коврчама спушта се низ рамена. На обрашћинама се огледаше очевидно здравље, а мала румена усташца беху некако упорно испуњена, што му даваше неки достојанствен и озбиљан изглед. Ну, ко би се загледао у то лице, приметио би на њему и неку потајну тугу. Очи беху сањиво и уморно полусклопљене; потајна модрина разлила се по јагодицама, а испод очију познаваше се трагови скорашњих суза.

Госпа приђе мени.

„Имам ли част говорити са господином Н. Н., писаром Управе града Београда?“

Одговорих да сам ја тај, а госпа настави:

„Ја сам супруга Мијаила Мрчића, начелника среза с—ког. Мој муж одговара за некакву утају, и комисија је тражила да се спроведе овамо код вас у Управу. — Он је пре три дана овамо спроведен, па би молила да ми дате дозволу, да се могу са њим састати. Жандарми ме к вама упутише и рекоше ми, да ви издајете потребну дозволу.“

Бејаш у малој неприлици. Радо бих јој захтев испунио, али не могах. Управникова је наредба гласила, да се притвореници могу с родбином састајати од једанаест до дванаест часова пре подне, а сад беше тек десет часова.

„Госпо“, рекох јој, „извините ме, али ћете морати мало причекати. Време од једанаест до дванаест часова одређено је за састанак с притвореницима. Таква је наредба и важи за све без разлике.“

Она погледа уплашено у дете, које је узверено посматрало час мене, час своју матер; пођута мало, па онда започе шапатом:

„Та ја могу и причекати, него не знам шта ћу са дететом?. Као да осећа сву несрећу која нас је снашла! Уби се лепо за оцем. Њега више воли, него мене... Јединче нам је, па га је размазио, па сад мука! Од кад је он овамо спроведен, оно ништа шта једе, нити спава. Непрестано за њим тугује и тражи га. Жалост гледати! Ноћас, сву ноћ, није језика увукло!...“

„Па куд је све прошло, и сат времена није баш много;“ рекох ја. „Моћи ћете ваљда за толико да га заварате.“

„Та... покушаћу“, развуче она, „шта могу друго?“

И пође.

Али не беше још ни до врата дошла, а дете врисну колико га грло доноси:

„’Оћу тати... Где је тата?.. Мамо, где је тата?..“

Загрцну се и поче се давити од силне туге. Неки модри колотови избише му по лицу, а очима стаде превртати.

„Тата, где је тата?“

Мати га брже диже у наручја, и стаде га руцем трљати по слепим очима, а ја викнух жандарма да одмах донесе воде.

Шта сад да радим? Познавао сам сву строгост и непопустљивост управникову, па како да се помогнем? Тај стари полицајац неће да зна ни за какве изузетке. Наредба је, наредба, то је његово начело. Нека цео свет пропадне, наредба се не сме обилазити. А опет недавно је било још и неке злоупотребе у састанцима са притвореницима, па га је то направило тврдоглавијим и постојанијим, него што је. Имао сам о

томе искуства... Али оно дете? Умире да би само видело свога

оца и ја ту не могу ништа помоћи. Осећам сав његов бол, и морам да се правим стена. Џаба ти и такве службе!

У зло доба сину ми згодна мисао. Од десет часова сви се притвореници пуштају „на шетњу“ у апсанско двориште, па ће се дете, ваљда, умирити кад види свога оца. А са прозора се лепо види све у дворишту.

„Госпо“, рекох обрадован забуненој матери, „можемо се још помоћи. Дете ће се, ваљда, умирити кад види оца. Он је у дворишту и моћи ће се видети одавде с прозора.“

Она сину од радости и захвално ме погледа.

„Хвала вам, господине; да покушамо!“

За тим се окрете детету:

„Ево, тате, чедо моје! Ево; хајд’мо овамо.“

И дете се од једном умири и уђута. Погледа сузним очима око себе, али кад угледа само мене, поново врисну:

„Није то тата! Ја ’оћу тати.“

„Па није то тата, чедо моје, то је чика. Тата је у башти! Хајде да га видимо!“

И она нагло притрча прозору.

У авлији беше тада више од тридесет осуђеника и притвореника. Имало их је почињући од најкорелијих коцкара, па до неких бивших виших чиновника. Неколико озбиљнијих људи шетају замишљено горе доле; а три коцкара удесили „јаницајас“, па се весело прескачу и грохотом смеју. Тамо опет један трговчић прикачио неком чичи јагњећи реп. па се уби дерући: „Уа, стари, уа! ’оћеш и сад јагањаца.“ Мора, да овај чича испашта за крађу јагањаца.

„А, ено тате“, тенала је једна мати. „Гле, гле, тамо пуно, пуно људи, па ено и тате. Тата, ево твоје бебе, ево твоје Косе! Она једобра, па слуша. — ’Оди тата, овамо, ’оди.“

И сам приђох прозору. Али као уз пркос у тој шареној гомили не беше онога, кога ми тражимо. У замап гледамо напрегнуто и нервозно.

Међу тим дете је било потпуно мирно. Радознало и весело гледало је кроз прозор, а обема ручицама добоваше по окнима. Само се једном окрете матери и загледа се у њу дубоким погледом, погледом, који пита; па после и опет посматраше по дворишту.

„Ово је баш чудно“, прошапутах. „Нигде га нема. Мора да је где у сенци од зграде, или...“

Госпа ме уплашено прекиде:

„Да није болестан?“ замуца.

„А, није“, „ја бих вам већ казао. Него, можда, није хтео да излази. Непријатно је то...“

Госпа нагло саже главу и убриса две крупне сузе. У тај мах и дете заплака.

„Где је тата? Тамо нема тате!“

Зазвоних и жандарм уђе.

„Трчи доле и реци господину Мрчићу, — знаш оном капетану, — да стане на сред авлије, да би се могао одавде видети. Кажи му да су му ту госпа и дете, па хоће да га виде. Одмах, живо!“

Жандарм отрча, а дете ме пажљиво гледаше. Беше за часак уђутало. За тим метну прстић у уста и ослушкиваше. Ја приђох прозору и отворих крила, а у том се појави и господин Мрчић. Но, хвала Богу! Би ми лакше.

И још и не изрекох „ено тате!“ а дете пљесну радосно ручицама. Беше угледало свога оца, па жељно закликта:

„Тата, тата! Ено мога татице, зик, тата зик!“

Па како се трже матери из руку, у мал’ не излете кроз прозор...

Како се несрећни отац осећао, не умем описати; али ја бејаш ганут до суза. Оно „тата, тата“, у душу ми је продрло. Тек да заплачем. За то се брзо окретох и побегох од прозора. Мој ме је старешина, управник, и иначе звао „лирски полицајац“, па је сад само требало да ме види и да плачем.

Детињој радости не беше краја. Смејало се, подигривало, тапшало ручицама; а после отпоче да невуши једно развучено: „Тата, татице, ’оди овамо.“ Али и то не потраја дуго. Од једном напући усташца и сакри лице у материна недра.

„Мама“, заплака се полако, „мене тата не воли. Неће да дође овамо.“

Тужније ништа до тад не чух. Глас, којим је то изрекло, гушио се у очајању.

Јадно дете! Оно невинашце не зна шта је то грех, па не зна ни за последице греха. У његовом чистом, небеском свету, нема параграфа, ни закова, па нема ни казне. Оно није могло разумети шта се то чини, и да отац, и ако му срце пуца од жалости, не може к своме детету.

„Тата, тата, 'оди овамо“ чух још једном и дође ми да бегам. И нехотице извадих часовник. Беше тек десет и по часова, а мени изгледаше вечност. Више нисам могао издржати. Да знам да ћу одмах бити стрељан, морам ово дете одмах пусти његовом оцу. Најпосле, и тај управник, ваљада, има срца.

„Знаете шта, госпо“, повиках одлучно г-ђи Мрчић, да се она чисто трже, „идите доле господину. И ако није време ево вам дозвола!“

И дадох јој оно парче хартије што се зове: „дозвола“, и што је толико растављало дете од оца.

Већ после неколико тренутака угледах дете у очевом наручју. Оно, сироче, обавило руке око њега, па не може да га се довољно наљуби и нагрли; а он плаче као киша.

„Тата, татице, мој слатки татице, је ли да ме волиш?“

После овога одох код управника. Представих му најживљим речима цео догађај и признадох свој грех. Он ме мрко одмери, поћута мало, па ће онда рећи:

„Ама, кажем ја да си ти лирски полицајац...“ Него, најпосле, знаш како је, добро си учинио. Имам и ја деце, а дете је — дете.“

МИРКО СТЕФАНОВИЋ, „ТИКВИЋ.“

— Зар опет Мирко?

— Опет, господине.

— Па за што сад?

— Вала готово ни за што! Ево да вам испричам целу ствар како је текла, па, ако не речете да је мој тужилац већи

лопов од мене, посетите ме овде — и ту Мирко превуче дланом преко врата. — Јутрос сам седео у парку министарства финансија — настави Мирко — чистио сам један „шатрав наглавак“ (лажан прстен) који сам купио од Алкалаја за четири гроша. Таман га ја очистих, кад ђаво нанесе ту госпођу и ја, пошто не имаћих ни „кантића“, (марјаша) приђем госпођи и понудим јој „наглавак.“ Беше тако лепо очишћен, да изгледаше као прави дијамант.

„А откуда ти тај прстен?“ упита ме она.

— Право да вам кажем, госпођо, украо сам га од господина код кога сам служио, он је већ отпутовао у унутрашњост по премештају, одговорих јој.

„Па колико тражиш за њ?“ упита ме.

— Колико да тражим, не знам ни сам. Дајте ми 12. динара; бићу задовољан, јер немам пара.

„Ево да ти дам 9 динара, — рече госпођа, — узми толико, јер немам више пара. Ако нећеш, ја ћу те сад пријавити жандарму, па ћеш отићи у апс и нећеш добити ништа, — припрети ми госпођа.

— Ја се к'о бајаги уплаших, пристадох, узех 9. динара, и дадох јој прстен. Чим сам смотао паре, кренух се дубље у парк, причеках неко време, па поћох да потражим „Шоботу.“ (види слику на стр. 146. ове год.). Тек што изађох из парка и хтедох да савијем лево, да изађем уз оно узано сокаче горе, а поријат (жандарм) испаде преда ме к'о из рукава заједно с госпођом. Чим ме заустави, видео сам колико је сати и да ћу се са „Шоботом“ састати у гл. полицији. Шта је даље било ви већ знате, господине. Али, је ли право да ја сад лежим апса, а

госпођа да остане здрава и читава, кад је хтела да узме за 9. динара прстен брилијантски, који би, да је прави, вредео брат брату 30. дуката?

Такав је био Мирков одговор. Можда је и лагао, али има и вероватности да је истину говорио.

Мирко је родом из Београда, има му 17. година, понекад продаје киле и земичке, али то само приформе ради. Веома је препреден и дрзак. Једном, кад га је жандарм за неку крађу водио у полицију, отимајући се ујео је овога за руку. Други пут, кад је био у затвору, гађао је шиљбока — жандарма флашом напуњеном воде. Према овоме показује, да ће, ако се не поправи, (у шта се сумња) далеко дотерати. Хоће и да украде и да превари, за то га се треба чувати.

У претпрошлом броју на стр. 192. ми смо донели ову Миркову биографију. но без слике. Пошто смо му сад и слику набавили, ми уз њу доносимо исти текст само у неколико скраћен. Још је у претпрошл. броју било погрешно име *Марко*, а треба да је Мирко.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА.

Убице. Април 1. тек. год. био је за београдску полицију прави „Априлици“. Тог дана нађен је мртав у своме стану Танасије Благојевић, млекација, убијен својом рођеном секиром. За последње 3—4 године, у Београду се није десило ни једно хотимично убиство. Природно је, што је овај случај узбунио целу београдску полицију, која настаде свим силама својим да пронађе убице. Имали смо прилике да тада посматрамо

Панта Савић.

Сава Ковачевић.

рад њев. У управи лично сам г. управник издаваше потребне наредбе, у кривично одељење доводио се један по један апсеник. Члан кварта врачарског, у чијем се реону убиство беше догодило (у близини Ђерма крагујевачког) од раног јутра с два писара беше на лицу месту; сви остали квартави дигоше потеру за сумњивим лицима; телефон између њих и управе не престајаше да ради, свако важније извешће преко телефона

достављаху управи, а ова их опет, по наредби саопштаваше кварту врачарском. Сви полицијски органи имаху тада једну једину жељу — да пронађу убице.

Овакав енергични рад наше полиције није остао без успеха. Истога дана око шест часова по подне, убице већ беху у рукама власти. Па шта мислите, читаоци, ко беху убице? Први момак, управо ортак Танасијев — Панта Савић и један бедник, једна битанга, човек који ништа није радио већ живео од милости своје љубазнице — Сава Ковачевић, бив. месарски помоћник. И један и други имаху рачуна — материјалне користи да убију Танасија. Први да би се опростио повећег дуга, који је дуговао Танасију, а други, да би осујетио наплату једне менице, по којој његова љубазница имахаше давати већу суму новаца пок. Танасију. Поред овога и готов новац, за који су убице мислиле, да је код Танасија, много је допринео убиству његовом.

Обојица убица ни код следне власти ни код суда не хтедоше признати дело, које су учинили, али против њих беше толико доказа, да их је суд пресудом својом од 2. јуна тек. год. № 12349 осудио на двадесет година робије у тешком окуву. 18. истог месеца обојица су спроведени управи београдског казненог завода на издржање осуде.

Панта је родом из села Лабуништа у близини Охрида; има 26 год., жењен је, у Србију је дошао пре годину дана.

Сава је родом из села Тарчина у Босни, 32 му је године, нежењен је, у Србији живи од пре 20 година, по занимању је месар.

Ко је ово? На протоколу у канцеларији ср. јадранског, где је ухваћен као вашарски кесарош, казао је, да се зове Живојин Алексић, да је служио у Рањњу код Љубе Крстића — „Грчког“, кафеције. Позивао се и на среског капетана, да га под тим именом познаје, али капетан рече да се звао Јован. Рођен је, вели, у Крагујевцу и има 30 година. И сам његов друг Станко Окановић, стари арамбаха кесарошки не зна му право име. Зна само да каже да се овај у коцкарском друштву зове „Ване.“

Самозвани Живојин Алексић и сам признаје да му је занат кесарошки и да од вашара до вашара иде једино за то, да коју кесу одсече. Признао је, да је небројено пута био кажњаван полицијски за иступна дела.

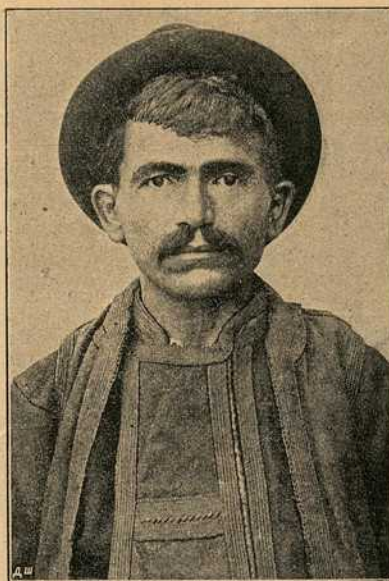
Да би се идентичност ове индивидуе сазнала, молимо свакога оног, који га по овој слици позна, да преко своје полицијске власти или непосредно јави уредништву, ко је он. Можда ће се овим ући у траг каквом извршеном злочину, јер људи, који своје право име крију, не чине то узалуд.

Лични му је опис: омален, у опште црномањаст, очи црне, бркова црних, брија се. Одело му је шумадијског сељака, као што се и на слици види, но без чакшира је.

Он је из Лознице спроведен начелству у Шабац, да се протера у Крушевац.

Један писар ср. јадранског ухватио га је и сликао заједно с чувеним кесарошем Станком Окановићем, чију слику доносимо у идућем броју.

Вашарским — полицијским комесарима скрећемо пажњу на овог „трговца“, који по вашарима тражи хлеба без мотике.

Т Р А Ж И С Е.

Јелена — Јелка — Милинковић, девојчица, кћи пок. Јована Милинковића, бив. адвоката из Шапца, 18. т. м. пре подне отумарала је негде. Јелена је била у стану код своје сестре Катарине — снајдерке — у Високој улици број 9., у реону

кварту савамаलेког. Јелена има 15 година, висока је, смеђа, косе кестењасте, очију великих, црних, испод гуше је засећена (знак од скрофула), од одела има: црвену сукњу с црвеним ша-рама, блузу крем, на глави има жут шенир с „шотиш“ пантљикама, а на ногама црне ципеле. Извешћа о несталој Јелени треба достављати управи града Београда с позивом на Бр. 14376.

Начелнику среза зајечарског, пошло је за руком да уђе у траг једној цамбаској дружини, која је с фалсификованим пасошима продавала крадене коње. Ова дружина има свој печат суда општине доњо-кљупачке у срезу алексиначком, под којим су печатом већином лажни пасоши издавати. Код среске власти налазе се сада сточни пасоши под следећим серијама и бројевима: пасош серија 25 Бр. 1872 од једног коња длаке доратасте, 6 му је година, на леђима има белу длаку од убоја седла, издат од суда општ. опшанске у срезу жичком 9. априла ове год. Пасош серија 50 Бр. 15390 од једног коња длаке доратасте, матор 9 год. са жигом „А“ издат од општине салашке у срезу крајинском 25. априла тек. год. Пасош серија 30 Бр. 1647, једна кобила длаке мрко-доратасте, има 5 година, жиг „К“, издат од општине доњо-кљупачке у ср. алексиначком 1. октобра пр. год. Пасош серија 30 Бр. 16616 од 1 коња длаке мрко-врање, 6 му је година, по леђима бео од седла, на оба ува ровашен, издат у општини доњо-кљупачкој пом. среза 14. октобра 1896. год. Пасош серија 5 Бр. 19264 од 1 коња длаке врање, од 2 год. матор, без роваша, издат од општине метровничке у овом срезу 2. маја тек. год. Пасоши серије 25 Бројеви: 10042, 10043, 10045 и 10048 непопуњени су и на сваком утиснута три печата суда општине доњо-кљупачке среза алексиначког. Пасош серија 30 Бр. 12543 од 1 коња длаке зелене — ђогасте — на леђима има беле длаке од убоја седла, 6 год. му је, издат од општине слатинске у овом срезу 11. јула пр. год. Пасош серија 27 Бр. 0054, 1 коњ длаке дорасте, на челу и међу ноздрвама лисаст, 9 год. матор, издат од општине лучке у срезу крајинском 26. августа 1894. године. Пасош серија 30 Бр. 1358 од 1 кобиле длаке мрко-дорасте са ждребетом, матора 10 година, на гребену има белугу од седла, издат у општини доњо-белоречкој у овом срезу 26. августа прошле год. Пасош серија 45 Бр. 12247 од 1 коња длаке доратасте, матор 8 год., жиг „К“, издат од општине штубичке у срезу брзопаланачком 28. августа пр. год. Пасош серија 25 Бр. 10035 од 1 коња длаке зелене, лисаст, на челу има жиг „Т“, има 5 год. издат од општине доњо-кљупачке, у срезу алексиначком, издат од јануара тек. год. Пасош серија 25 Бр. 10030 од 1 кобиле, длаке мрко-доратасте, на челу цветаста, има 7 год., жиг „Т“, од општине доњо-крупничке среза алексиначког, од 8. марта т. год. Пасош серија 54 Бр. 17337 од 1 коња, длаке алатасте, има 9 године, на челу цветаст, на обе задње ноге путаст, од општине неготинске издат 31. маја пр. год. Пасош серија 54 Бр. 2283 од 1 коња, длаке доратасте, 6 година му је, од општине варошке, среза сврљашког, издат 11. маја пр. године. Пасош серија 45 Бр. 12052, од једне кобиле, длаке куласте, 6 година јој је, жиг „А“, беле длаке на челу и носу, стражње ноге беле, из општине прњанске, среза крајинског 15. јуна тек. год. Пасош серија 54 Бр. 3073 од једног ждребета, длаке дорасте, има годину дана, из општине грњанске овога среза, 30. априла ове год. Пасош серија 52 Бр. 55 од једне кобиле, длаке дорасто-алатасте, матора 5. год., на десној и левој стражњој нози има беле длаке, издата од општ. бучванске, овога среза, 9. маја п. год. Пасош серија 54 Бр. 2284 од 1 коња, длаке доратасте, матор 6 година, издат од општине варошке, среза сврљашког 11. маја 1897. год. Пасош серија 45 Бр. 12053 од 1 кобиле, длаке црне, матора 8 год., жиг „А“, издат од општине трњанске, среза крајинског 15. јуна тек. год. Пасош серија 8 Бр. 11608 од 1 коња, длаке мрко-дорасте, 5 година му је, издат у Метришу, ср. крајинског 14. јуна тек. год. Сем ових пасоша налазе се код среске власти три коња и две кобиле са следећим описом: 1 коњ пастув, длаке мрко-дорасте, матор 4 год.; други коњ длаке алатасте, има 10 год., жиг „А“, на гребену бела длака, такође и на носу и стражњој нози испод кичица. Трећи коњ дорасте длаке, 7 година му је, на гребену беле длаке, жиг „А“. Кобила длаке мрке, матора 7 година, на челу мало цветаста, на гребену беле длаке, жиг „А“. Траже се сопственици горње стоке да се са доказима својим пријаве ср. начелнику зајечарском, с позивом на његов акт № 6382.

ПОТЕРА.

Светозар — Тоza — Алексић, звани „Пећанац“, лопов и коцкар, који је отпутовао негде из Ниша у друштву са овим

(у слици) Светозаром — Војиславом — Урошевићем, званим „Сека Перса“ — извршио је једну опасну крађу у Нишу. Начелство округа нишког депешом под № 11599 наређује потеру за овим лоповом — Алексићем. Пронађеног треба стражарно спровести поменутом начелству с позивом на горњи број његове депеше или Управи града Београда на Бр. 14669.

Урошевића слику донели смо једном у 23. бр. на стр. 177, али је и сад доносимо како би се по њој што пре могао ухватити лопов „Пећанац“, јер су они нераздвајни другови. Међу тим и сам Урошевић под сумњом је, за извр-

Светозар — Војислав — Урошевић „Сека Перса“

шени једну опасну крађу у Београду; за то, чим се ухвати, треба о томе доставити Управи града Београда и позвати се на горњу номеру њену.

Геза Вауер, бив. чиновник Шенкера и Комп. у Ријеци (Фијуми), пре неколико дана проневерио је 26.000 форината и побегао. Геза је родом из Б. Пеште, има 26 год., средњег је стаса, добро развијен, смеђ, у опште. Он је раније више пута долазио овамо у Београд трговачким послом, те се с тога мисли, да је и сада овамо побегао. Полиција из Ријеке моли за тражење Гезино и обећава добру награду ономе ко га прокаже или ухвати. Ако би ко ма што о Гези сазнао, нека то достави Управи града Београда.

Михаило Маричић, бивши чувар топчидерске економије, пресудом првостепеног суда за град Београд од 11. јуна тек. год. № 11904 осуђен је на 15 дана затвора због небрежљивог вршења службе (§ 99. казненог закона). Управа града Београда, код које се ова пресуда на извршењу налази, актом № 13.800 тражи Михајла, да пресуду над њим изврши.

Андра Ж. Цветковић, бивши срески писар у Прокупљу, код нач. среза добричког као одређеног комесара има да одговара по својим кривицама што их је починио, дск је био у служби. У последње време Андра је живео у Параћину, али од како га позивом траже он мења места по Србији. С тога се наређује тражење. Нађеног треба стражарно спровести начелнику среза добричког, с позивом на бр. 3854., или Управи града Београда на бр. 13648.

Јован Јовичић, редов 3-ег ескадрона II коњичког пука, побегао је из своје команде 6. тек. мес. у вече. Лични опис Јованов: Раста средњег, боје смеђе, лица дугуљастог, погледа укоченог. Нађеног Јована упутити означеном пуку с позивом на бр. 2497. или Управи града Београда на бр. 13744.

Начелник среза параћинског депешом од 13. тек. месеца доставља, да су ноћу између 12. и 13. тек. мес. непознати лопови украли Пауну Петровићу, Јовану Петровићу и Јовану Милосављевићу, сви из Супске и то: једног коња, четири кобиле и два ждребета. Наређује се потера за лоповима. Пронађене с покрађом стражарно спровести истом ср. начелнику или Управи града Београда, с позивом на бр. 13893.

Ђорђе Ђорђевић, ћурчија из Дубоне, на опасан начин извршио је покрађу новаца својој жени Милеви у монети: 40 комада новчаница српских од по 10 динара, и 2 дуката у злату = 24 динара. — Ђорђе је раста средњег, црномањаст, косе проседе, бркова великих, има око 50 год. Од одела има на себи панталоне, капут и прслук од простог црног штофа, на ногама

ципеле а на глави црни тврд шешир. Пронађеног стражарно спровести начелнику среза смедеревског, с позивом на Бр. 4568 или Управи града Београда на Бр. 14568.

Драгомир Тамбурашевић, из Златара и неки Драгомиров, који је непознат, извршио су разбојништво у селу Златарима и то једно убиство и два покушаја убиства, па су за тим побегли у намери да и даље зла дела чине. Тамбурашевић има 24 год., стаса дежмекастог, у опште црномањаст, браде и бркова малих — црних — у гуђу, чакширама и шубари. Драгомиров је стаса средњег, у опште црномањаст, браде и бркова малих и црних у црном капуту сукненом, панталонама и шубари. Наређује се жива потера за њима. Пронађене стражарно спровести начелству окр. крушевачког с позивом на Бр. 7016. или Управи града Београда на Бр. 14571.

УХВАЋЕН.

Ђорђе — Коста — Павловић, варалица и коцкар, чију смо слику донели у 10. бр. од прошле године на стр. 78 и у „Полицајцу“ календару од ове год. на стр. 72. ухваћен је у Шапцу. Он је тамо дошао с исправом аустро-угарске власти која је гласила на име Младена Нигринова, и коју је он сам фалсификовао, као да је визирана од наших власти на Забрeжју. Али члан суда општине шабачке г. Павле Маринковић, познао је овога лунежа по сликама које напред поменуемо. Павловић је дуго и упорно тврдио да је он главом Младен Нигринов, но кад му поднесе слику његову, он немајући куд, признаде да је то он, само рече, да му није име Коста као што тамо стоји, но Ђорђе.

ЈЕДНА ЗВАНИЧНА ПОХВАЛНИЦА

УПРАВА
БЕОГРАДСКОГ КАЗНЕНОГ ЗАВОДА

Бр. 3436.

5. јуна 1898. год. у Београду.

ПОХВАЛНИЦА.

Осуђеници овога завода: Павле Стокић — Стевић из Мрчковца, окр. пожаревачког и Михајло Богдановић из В. М. Луга, окр. подунавског, побегли су 20. маја ове године, са рада из Топчидера.

Владимир Петровић, служитељ ср. грочанског, 21. истог месеца враћајући се из Београда, у путу, на месту код „Брестова“, више Гроцке, у пољу, примети два сумњива човека, па свесан своје дужности, као орган јавне сигурности, хтео их је зауставити, но пошто су они почели бегати, он је за њима трчао и пуцао, те их на тај начин натерао да стану, када их је ухватио, везао и власти среској предао.

Сматрајући управа, да је овакав поступак служитеља Владимира сваке хвале достојан, она према овлашћењу Г. Министра правде од 4. јуна ове године № 7481. издаје Владимиру ову похвалницу за његово ревностно вршење службе у хватању ових бегунаца, поред новчане награде од 50. динара, која му је издата по вредлогу управе од стране Министарства унутрашњих дела.

Управник

(М. П.)

Београдског Казненог Завода,

Јевђ. Марковић, с. р.

ИЗЈАВЕ, ПОРУКЕ И ОДГОВОРИ УРЕДНИШТВА.

Да неби делили ове приче што их у овоме броју доносимо, приповетка „Лопов као полицајац“ свршиће се у идућем броју.

Са овим бројем завршујемо I полгође у овој години. Пречишћавањем спискова и књига, ми ћемо за II-го полгође обуставити лист без разлике свима, који благовремено не обнове, претплату. Они пак, који још ни за I полгође нису положили претплату, ако до изласка идућег броја исту не пошљу или бар преко својих скупљача не изјаве кад ће је положити, неће више добити наш лист.